

על גמל

15 ילדים, ופשוט אין לנו מקום לפסנתר. להחזיק את הגמל זה יותר חשוב. האנגליה קפצה על המצויאה. היא הנוצעת שהיא מכונה לאמץ מידי את הפסנתר. אבל גיבלי לא נותן פסנתרים בקלות, סתם ככה, לכל אחת. הוא רוצה לרדת קידם אם יש לה בכלל אפה להציב את הפסנתר. הבחורה מצהירה על דיברתה שיש לה מקום כזה, אבל גיבלי לא משתכנע. בקיצור, חוץ זמן קצר השתרכה שיירה גדולה של מכוניות, ובהן גיבלי וכל חבריו, דרך רחובות תל-אביב, לביתה של האנגליה. כל החבורה העלויה עלתה לראות אם יש לאנגליה באמת מקום טוב בשביל הפסנתר. רק נכנסו לדירתה של האנגליה, לא חשבו פעמיים: התחילו להזיז רהיטים מחדר לחדר, ולתכנן הריסת קירות. "זה פסנתר גדול מאוד", אמרו לה, "הוא לא יכנס דרך הדלתות בלי להרוס את הקירות." ויתכן שהחברה היו מתחילים אמנם להרוס קירות, לולא התחוללה הפעצה בל-תי צפוייה. הסתבר שהאנגליה מתווררת בדירה עם עוד שתי בחורות, ישראליות דוקא, וישראליות, כידוע, לא קונות כל מהר פסנתרים הבאים על גמלים. היה צורך להזיז במהירות כמה רהיטים כדי לחפות על הנסיגה. הקונצרט למפנתר לא נערך אותו לילה. אבל האנגליה ה' שמומנת, כך אומרים, עדיין מחפשת את גיבלי. "אני רוצה את הפסנתר שלי", היא אומרת. והיא מתכוונת לכך בכל הרצינות.

גיבלי

פסנתר

יום אחד יושב לו יצחק גיבלי ה' קטן (להבדיל מבנימין גיבלי, מנהל סמוך) — אחד הלוחמים האגדיים של הידות ה' קומנדו 101 ז'ל, וכיום נהג מן השורה באגד — באחד מבתי-הקפה של תל-אביב. ומבטל את זמנו בשיחת-רעים עם חבריו מאחר שלגיבלי יש הרבה חברים, נמי שכת השיחה וגמשת. עד שפתאום צדה עינו של גיבלי בחורה שמנומת היושב בקפה ליד אחד השולחנות. לרגע התלבט גיבלי בין החברים לשמנומת, עד שהח' ליט לצרף את השניים. הוא הזמין אותה אל שולחנו, וגילה שהיא קצת בול: "דיק בחורה כזו היתה חסרה ליד השולחן. אשת-שיחה משעשעת, עולה נאנגליה. תוך דקות מעטות הסתבר לגיבלי יל-חבריו כי מה שחסר לאנגליה השמנומת על בחיים — זה פסנתר. היא משוגעת על פסנתרים, ומכרחה שפעם יהיה לה אחד. "תראי איזה מיקרה", אומר לה גיבלי, "ואני בדיוק מחפש איך להתפטר מפסנתרתי!" "באמת?! צהלה השמנומת, "איזה מין פסנתר זה?" "זה פסנתר מיוחד במינו", אומר לה גיבלי בכבוד-ראש, "הסבתא שלי הביאה אותו מתימן, על גבי גמל. הוא עשה את כל הדרך מתימן לישראל ונשאר במצב טוב. צריך רק לכוון אותו קצת." "אז למה אתה רוצה להיפטר מכינוי שואלת האנגליה בתמיחה. "אוי, משיב לה גיבלי, "יש לנו בבת

סם אבנרי, אחיו הבכור של כתב "ידיעות אחרונות" אריה אבנרי, לא היה הרבה שנים בארץ. הוא נאנק ב' גולה הדוויה של דרום-אפריקה, שם נאלץ להתעסק בעניינים שאין בהם שארירות, כמו לעשות כסף, למשל. זה הוא התחתן שם עם בתו של מילונר, הוא דבר מובן מאליו. אבל אחרי מלחמת ששת-הימים קרה משהו לסם. הוא הרגיש שמקומו אינו עוד במדינת ה"אפרטהייד". הוא ארז את חפציו, את אשתו והילדים, את מכונית-הפאר הכחולה שלו ואת כל מה שיש בדרום-אפריקה ואין בישראל, חוץ מהעזרות הכושית, ועלה לארץ.

סם

הדוד סם התנהג כאן ממש כמו "היוד סם". הוא הסתובב בארץ ב' מכוניות הגדולה וחיפש לעשות מצוות וכל מיני דברים טובים. והדבר הטוב הראשון שהוא מצא זה להשקיע חלק קטן מהכסף שלו כשותף במסעדת "ג'קי" התל-אביבית, שזה עתה ה' חילה להפוך למרכז החברתי של העיר. אבל הדוד סם לא הסתפק בזה. הוא חיפש עוד כל מיני דברים טובים ל' שותם. והנה, אלוהים הטוב דואג ל' צדיקים. לא עבר זמן רב והוא זימן ל' דוד סם מצווה גדולה לעשותה. באחד הערבים פגש סם נערת חמד, תמירה ופה — אבל עצובה. ומאחר שסם ה' עלי, הנוהג החלופי שלוש פעמים ביום את בגדיו הצבעוניים, לא מסוגל ל' אות בחורות קודרות, הוא התעניין מייד לעת מודע הנערה עצובה. ואז הסתבר לו שהיא אלמנה של חלל מלחמת ששת-הימים.

סם הרגיש שזה בדיוק מה שהוא חיפש. ומרגע זה לא זנח לרגע את המצ' וזה שנתן אלוהים בדרכו. הוא ראה ש' האלמנה לבושה בנגדים קודרים — ומייד עזר לה לרכוש מלתחה ציבעו' נית יותר, כדי לשפר את המוראל. הוא ראה שהיא מתקשה בסידור שערותיה, ומייד סייע לה לקנות שורה של פיאות נוקריות, פיאה לכל יום בשבוע. אחר-כך הוא עשה עוד כל מיני דב' רים העשויים לשמח לב אלמנה, ואף איפשר לה לטייל קצת בחו"ל. את כל הדברים האלה הוא עשה מפני שהל' גיש כי גם הוא צריך לתרום משהו ל' מאמץ המלחמתי. זה ברור.

ומי שחושב שתימכה באלמונות על-לה לפגוע בחיי-המשפחה, אינו מכיר את סם אבנרי. לא אצלו. הוא נשאר בעל נאמן, הדואג להוציא את אשתו בליוויים, לפחות פעם בשבוע, כמו שעון.

המבוקש נתפס

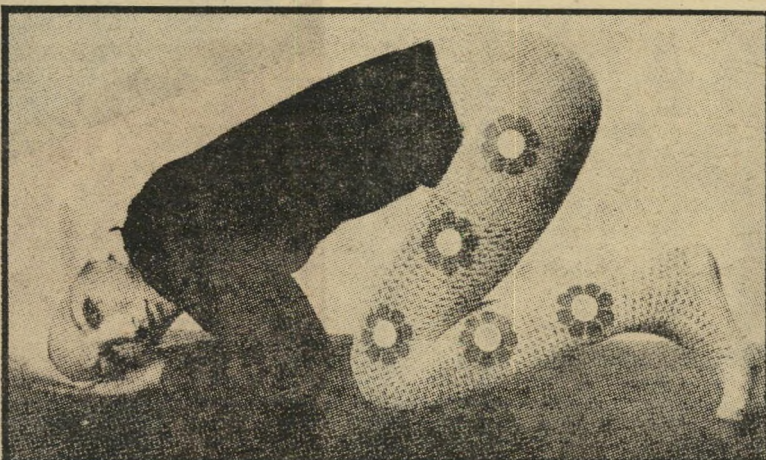
גימי סער הוא בחור יפה, ירוק עיניים ושחור רעמה. יש לו מבט ביי' שני ואוטו ישן, והוא היה נשוי פעם, לפני הרבה שנים. אבל מאז שהוא פגש שוב ללא-נשוי, הוא שימש כמוקד ה' עניינות לכל החתיכות שאוהבות גב' רים בגל שלושים, ירוק-עיניים ושחורי-רעמה, שיש להם מכונית ישנה. אבל גימי לא התרשם מזה שכל החתיכות חזרו אחיו, ולא התמסר כלל בקלות. עד שלפני שנתיים הוא נפגש עם בחור רה שהוא קורא לה, "החתיכה הכי גדולה בתל-אביב". שמה האמיתי הוא אורלי זיטלניק. שנתיים ימים הוא חי עם אורלי בשלווה ונחת, ורק ה' נגדותו הנפשית לרבנות ורבנים לא הבי' אה אותו שנית לחופה. אולם השבוע, כשהתברר שהמצב הדמוגרפי בישראל חמור כל-כך, החליטו אורלי וגימי ש' הם חייבים לעזור בעניין, וחובה לה' חתן.

עכשיו יש, אם כן, לגימי שני דברים קשים לבצע, נוסף לעבודתו כצלם-עיתון: קנות וקצוץ-ים ב, "צ'י"ס": ללכת לרבנות ולעשות ילדים.

העו"ד והיפהפיה

ישנם עורכי-דין שמשקיעים את כל אונם ומירצם בבית-המשפט ביום, ובספרי החוק בלילה. אך ישנם גם כאלה שמסתפקים ב' עשיית דין רק לאור השמש, ואילו את שעות הילה הם מעדיפים לעיסוקים מעניינים יותר מנבירה בספרים.

לסוג השני הזה שייך עו"ד צבי גרויס מן, שזכה לפירוטום לא רק בגלל שהוא מליץ-יושר כזה מצליח, אלא גם בשל היין הסוערים. למשל, פעם הוא נפל עם מכוניתו מנשר הירקון. בעת שנהג קצת מהר. אז בהזדמנות אחרת הוא נפל איתה. לפי הש' מועה, בגשר היוי — גם כן לאחר שנהג קצת מהר. ומובן שבמכונית הזאת תמיד היו בחורות יפות. על זה אין מה לדבר. אבל עכשיו ישנה רק אחת ויחידה — והעכשיו הזה נמשך כבר יותר משנה. היי' תם מאמינים עליו? והיחידה הזו היא יפה בלונדינית, בעלת תעודת-גברות ועוסקת אפילו במחקר של בקטריות. עד כדי כך. והשאלה המעניינת עתה את כל מכריהם

בתיה

היורש לחופה

הכל התחיל מזה שבתיה קיננסברג החליטה להיות דוגמנית. מאחר ושהיא פה, גבוהה וחכמה — שנה שלמה באוניברסי' טה — ברור שלא היה לה קשה לבצע את החלטתה. נהייתה אם כן דוגמנית — ולא סתם, אלא אחת המבוקשות בארץ — וצ'יקצ'ק התחילו תמונותיה ממלאות את מדורי-האופנה בעיתונות. ואז קרה כמובן מה שקורה תמיד: אביר צעיר ונלהב — לא, לא על סוס, אפה תמצאו היום סוס? — ראה את תמונותיה ונפשו יצאה אליה. נכון אמנם שאג' ה' עיתונים קוראים מדי יום אברים צויים רבים. אבל אל-לא מבינים הרבה בתמ

עידוא

נות. רואים תמונה של חתיכה במדור אופ' נה, עוברים מייד הלאה למדור הספורט, ולא יודעים לעולם מה טרפסידו.

אבל האביר שלנו הוא מיקצועי. כשהוא רואה תמונה, הוא יודע בדיוק מה נס' תתר מאחוריה. וזה לא פלא, כי הוא לא אחד מאשר עידוא דיסנצ'יק, בנו של עורך מעריב. הוא ראה את תמונותיה של בתיה, וזמן קצר לאחר מכן כבר ראה, ב' יוחתמו, גם את האורגינל, והשניים הוח' בבו איש על רעותו, ככתוב. זאת אחרת, בחיים זה לקח קצת יותר זמן, אבל אני מספרת לכם רק את ראשי-הפרקים. כרגע, אם כן, עידוא נמצא בתעלה, לשם הוא התנדב לחושש מילואים, ומייד כשהוא חוזר, הוא חותם קבע. לא בתעלה, כפי

עוגת החשיש

עוגות, בדרך כלל, הן דבר די שיגרתי. ביחוד במסיבות. מי כבר שם לב אליהן? אלא שיש עוגה ויש עוגה. במסיבה שנערכה בדירה מסויימת בתל-אביב בשבוע שעבר, למשל, היתה עוגה מיוחדת מאוד. המסיבה הוז' נערכה, על-ידי זה שערך אותה, לכבוד נסיעתה של חברתו לחו"ל. אלא מה? נוסף לידידה יש לאיש גם רעייה, והוא החליט, מסיבות היוועות רק לו, שלא כדאי שהרעייה תדע מהידידה, וביחוד לא משה שהוא עורך לה מסיבת-פרידה. לפיכך היתה המסיבה די סודית, ואיש לא ידע ממנה מלבד המשתתפים בה. שהיו כל המי ומי הממלאים את טרזי הרכילות בעיתונים וכל החתיכות הזוהר בעיר. והנה, לתוך המסיבה הזאת, או נכון יותר, לתוך העוגה הענקית שעמדה במרכז החדר, החזיר איזה ליצן לא פחות ולא יותר מאשר קילו חשיש. והאורחים היקרים שוללו ממנה בנימוס בכל-יפה, לא חשו כמובן כלום — מלבד זה שהם צריכים תאום להקיא. אולם המדובר רק בחלק מן האורחים — אלה שלא טעמו מימיהם חשיש. החלק האחר, המורגל בכגון דא, נעשה בבת-אחת עליו ושמח, וכך התחלקה המסיבה, חוץ זמן קצר,